

end der øjensynlig er, kunde være nogen Begrundelse for ikke at vedtage det foreliggende Lovforslag, thi hvis Justitsministeriet ikke havde den Beføjelse, som denne Lov giver, til at udvise Personer, der har opholdt sig her i Landet i mere end 2 Aar, maatte Autoriteterne selvfølgelig være endnu strengere med Hensyn til at give Opholdstilladelse, end de nu behøver at være, da de har den Udvej at udvise de paagældende, hvis det bliver nødvendigt.

Det er rigtigt, som det ærede 13de tingvalgte Medlem (Martin Olsen) siger, at da Loven i 1875 var til Benandling, var man i Rigsdagen noget ængstelig for, at Bestemmelserne skulde blive for strenge. Holstein-Ledreborg var den Gang særlig Ordfører for dette, som ogsaa det ærede Medlem nu førte frem, at fremmede skulde have ret uhindret Adgang til at nyde Gæstfrihed her i Landet. Men det var under normale Forhold — det maa det ærede Medlem stadig huske —, at man ønskede den Ordning, som vi ogsaa senere har opretholdt, indtil det i 1917 under en Regering, der ikke tilhørte vort Parti, blev nødvendigt at indføre en særlig Lovgivning paa dette Omraade. Og nidiil naar man i alt Fald fra de tre Partiers Side ner i Salen anset det for rigtigt at opretnolde denne særlige Lovgivning. Vi vidste allerede i Fjor, at Socialdemokraterne ikke navde en politisk Tillid til den nuværende Justitsminister, der gjorde det muligt for dem at stemme for Loven. Men nu hørte jeg af det ærede 13de landstingvalgte Medlem, at han vilde have Ret for Syndikalisterne til at øve en vis Propaganda, naar det skete indenfor visse Grænser. Hvem skal sætte disse Grænser? Det skal vel Justitsministeren, og der ligger allerede deri en vis politisk Tillid til, at naar Syndikalisterne i deres Propaganda og bl. a. i deres Opposition mod det gamle Socialdemokrati ikke holder sig indenfor de Grænser, det ærede Medlem kan tænke sig, skrider der ind. Naar man saaledes paa det ene Omraade kan vise politisk Tillid til Justitsministeren, forekommer det mig, at man saa meget lettere maatte kunne gøre det paa et saa snævert Omraade som det, der her er Tale om, idet der i de to sidste Aar kun har foreligget henholdsvis 7 og 5 Tilfælde. Det er dog ret beskedne Tal. Nu kan man nok sige, at det ikke er sikkert, at disse to Tal er Udtryk for, hvorledes Loven har virket, thi en Lov kan jo virke allerede ved sin Eksistens. Men det er jo ikke mange Tilfælde, og naar vi nu i Udvalget, som vi ikke fra vor Side vil modsætte os nedsat,

faar oplyst, hvilken Foranledning der har foreligget i disse Tilfælde, haaber jeg ligesom den højtærede Justitsminister, at ogsaa det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) ligesom i Fjor kan gaa med til at forlænge Lovens Gyldighed.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 13de landstingvalgte Medlem endte en kort Bemærkning med at sige: Det endelige Svar foreligger fra Udenrigsministeren. Jeg maa erklære mig ude af Stand til at forstaa disse Ord i denne Forbindelse. Det minder mig om „Godt Dag Mand — Økseskaff“.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Brandes: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en forandret Aftattelse af Bygningsloven for Staden København af 12. April 1889 § 14, saaledes som denne er affattet ved Lov Nr. 21 af 27. Februar 1897.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2631).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Bülow: Punktum 1 i dette Lovforslag er i Overensstemmelse med § 14 i Lov af 12. April 1889 alene med den Ændring, at Retten til at ekspropriere de private tilhørende Grunde, Bygninger m. m. udvides til at gælde ogsaa, hvor det drejer sig om Benyttelse til Sporvejsanlæg og andre Trafikmidler. Denne Ret har man vistnok fortolket ind i Loven tidligere, men nu ønsker Københavns Kommune at faa en udtrykkelig Hjemmel til at foretage Ekspropriation i saadanne Ojemed. Punktum 2 er en Bestemmelse, der ligeledes findes i den gældende Lovgivning, nemlig i Loven af 27. Februar 1897, men i Punktum 3 findes en ny Regel. Forholdet er efter den gældende Bygningslovgivning for København det, at